

Sygn. akt IV K 1255/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 marca 2020 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie IV Wydział Karny

w składzie: Przewodniczący Sędzia Radosław Myka

Protokolant: Anna Zielińska

Przy udziale Prokuratora: -

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 marca 2020 r.

sprawy

S. D. s. A. i L. z d. O., ur. (...) w J.

oskarżonego o to, że:

w dniu 13 maja 2019 roku w W. przy ulicy (...) w tramwaju linii (...) działając wspólnie i w porozumieniu z P. Ś. oraz A. K. (1) publicznie z błałego powodu, okazując rażące lekceważenie porządku prawnego dokonał pobicia P. W., w ten sposób, że uderzał pokrzywdzonego pięściami po całym ciele i głowie, powodując u niego obrażenia w postaci urazu głowy i twarzy pod postacią licznych stłuczeń głowy, warg, okolicy ust, okolicy ciemniowej prawej i lewej z obrzękiem tkanek, krwakiem tkanki podskórnej i pęknięciem skóry okolicy zausznej lewej, czym jednocześnie naraził pokrzywdzonego na nastąpienie skutku określonego w art. 157 § 1 k.k., tj. o czyn z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 57a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

oraz sprawy

P. Ś. s. A. i B. z d. R., ur. (...) w W.

oskarżonego o to, że:

w dniu 13 maja 2019 roku w W. przy ulicy (...) w tramwaju linii (...) działając wspólnie i w porozumieniu z S. D. oraz A. K. (1) publicznie z błałego powodu, okazując rażące lekceważenie porządku prawnego dokonał pobicia P. W., w ten sposób, że uderzał pokrzywdzonego pięściami po całym ciele i głowie, powodując u niego obrażenia w postaci urazu głowy i twarzy pod postacią licznych stłuczeń głowy, warg, okolicy ust, okolicy ciemniowej prawej i lewej z obrzękiem tkanek, krwakiem tkanki podskórnej i pęknięciem skóry okolicy zausznej lewej, czym jednocześnie naraził pokrzywdzonego na nastąpienie skutku określonego w art. 157 § 1 k.k., tj. o czyn z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 57a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

-orzeka-

I. Oskarżonych S. D. oraz P. Ś. uznaje za winnych popełnienia zarzucanego im czynu, przy czym precyzuje, iż dopuścili się popełnienia przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. skazuje S. D. na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności a P. Ś. na karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności zalicza oskarżonym okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w niniejszej sprawie w postaci zatrzymania: S. D. od dnia 13 maja 2019 r. godz.

18.00 do dnia 15 maja 2019 r. godz. 13.50 oraz P. Ś. od dnia 13 maja 2019 r. godz. 18.00 do dnia 15 maja 2019 r. godz. 13.25;

III. na podstawie art. 57a § 2 k.k. zasądza od oskarżonych S. D. oraz P. Ś. nawiązki na rzecz pokrzywdzonego P. W. w wysokości po 1000 (tysiąc) zł;

IV. zasądza od oskarżonego S. D. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 260 (dwieście sześćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów sądowych, w tym kwotę 60 (sześćdziesiąt) zł tytułem opłaty w sprawach karnych; zasądza od oskarżonego P. Ś. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 260 (dwieście sześćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów sądowych, w tym kwotę 60 (sześćdziesiąt) zł tytułem opłaty w sprawach karnych.

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	<i>IV K 1255/19</i>	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
USTALENIE FAKTÓW			
Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	

<p>1.</p> <p>2.</p>	<p>S. D.;</p> <p>P. Ś.</p> <p>(wobec złożenia wniosku jedynie przez tego oskarżonego, uzasadnienie zostało ograniczone)</p>	<p>W dniu 13 maja 2019 roku w W. przy ulicy (...) w tramwaju linii (...) działając wspólnie i w porozumieniu z S. D. oraz A. K. (1) publicznie z błahego powodu, okazując rażące lekceważenie porządku prawnego dokonał pobicia P. W., w ten sposób, że uderzał pokrzywdzonego pięściami po całym ciele i głowie, powodując u niego obrażenia w postaci urazu głowy i twarzy pod postacią licznych stłuczeń głowy, warg, okolicy ust, okolicy ciemniowej prawej i lewej z obrzękiem tkanek, krwakiem tkanki podskórnej i pęknięciem skóry okolicy zausznej lewej, czym jednocześnie naraził pokrzywdzonego na nastąpienie skutku określonego w art. 157 § 1 k.k., tj. czyn z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.</p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	
<p>W dniu 13 maja 2019 r. przed godziną 17.00 P. W. jechał tramwajem nr (...) (nr boczny (...)) z Dzielnicy (...) w kierunku Dzielnicy (...). Znajdował się w drugim wagonie.</p>	<p>Zeznania P. W.</p>	<p>29</p>	
<p>W tym samym tramwaju (wagonie) oprócz P. W. jechali także P. Ś. (opisany jako średniej – tęgiej budowy ciała,</p>	<p>Zeznania P. W. Wyjaśnienia P. Ś.</p>	<p>28-29 (rozprawa z 10 marca 2020 r.)</p>	

<p>około 30 lat, ubrany w spodnie dresowe, pomarańczową bluzę z kapturem i w ciemną kurtkę), S. D. (wzrostu ok. 185-190 cm, ubrany w wełnianą czapkę koloru czerwonego (fioletowego), czarną kurtkę z napisem z tyłu (...), plecak, tęgiej budowy ciała) oraz A. K. (1) (niski, szczupły, ubrany w beżową sztruksową kurtkę, dżinsowe, szare spodnie, w wieku około 30 lat). Wskazani mężczyźni siedzieli na siedzeniach w połowie wagonu i pili wódkę, rozlewając ją sobie do kubeczków. Głośno się przy tym zachowywali rozmawiając, przeklinając, śmiejąc się. Mężczyźni siedzieli w pobliżu P. W..</p>	<p>Protokoły badania trzeźwości analizatorem wydechu</p> <p>Zeznania W. K. (1)</p> <p>Zeznania A. M.</p> <p>Protokół oględzin rzeczy</p>	<p>14, 23</p> <p>46</p> <p>50</p> <p>81-83</p>	
<p>W pobliżu przystanku (...) P. Ś. zaczął zaczepiać młodą pasażerkę, uderzając w jej plecak. Potem zwrócił się do niej słowami „No co? Skąd wiesz, że to ja?”. W reakcji na zachowanie P. Ś. nie chcąc mieć zatargów, kobieta odeszła dalej w głąb wagonu. P. Ś. następnie kopnął czubkiem buta w kostkę mężczyznę, który stał w jego pobliżu. Potem kopnął w plecak innego mężczyznę, który akurat szykował się do wyjścia z tramwaju.</p>	<p>Zeznania P. W.</p>	<p>29</p>	
<p>Około godziny 16.50, kiedy tramwaj zbliżał się do przystanku (...). P. Ś., S. D. i A. K. (1) zaczęli</p>	<p>Zeznania P. W.</p> <p>Zeznania W. K. (1)</p>	<p>29</p> <p>46</p>	

naśmiewać się z młodej pasażerki z założonymi słuchawkami na uszach. P. W. zwrócił wtedy ogólnie uwagę P. Ś., S. D. oraz A. K. (1) żeby się uspokoili. Na jego słowa zareagował S. D., który wówczas wstawał. Zapytał się P. W. „Czego Ty chcesz?”. P. W. odpowiedział, że chce, aby nie zaczepiali ludzi. S. D. wówczas stwierdził, że on (sam) zaraz może zostać kopnięty („dostać kopa”). W tym momencie P. Ś., S. D. i A. K. (1) zaczęli bić P. W., uderzając go pięściami po całym ciele, głównie w głowę. S. D. w tym dwukrotnie złapał P. W. za głowę i uderzył nią o poręcz. Jedna z pasażerek wówczas krzyknęła „Trzech na jednego?!”. Napastnicy przycisnęli P. W. do szyby, uniemożliwiając mu poruszanie się. P. W. chcąc się obronić, próbował odepchnąć napastników od siebie. Udało się mu spowodować upadek S. D. i A. K. (1) na podłogę tramwaju. Pasażerka z założonymi na uszach słuchawkami próbowała odciągnąć P. W. od napastników. Gdy tramwaj zatrzymał się na przystanku i otworzyły się drzwi, P. Ś., S. D. i A. K. (1) próbowali wybiec z wagonu. P. Ś. i S. D. faktycznie wyszli na z tramwaju, ale P. W. zatrzymał A. K. (1), łapiąc go za plecak i przyciskając do szyby. P. W. był przekonany,

Zeznania A. M.

50-51

Protokół oględzin rzeczy

81-83

że jego własny plecak został zabrany przez napastników. Gdy S. D. zauważył, że P. W. przetrzymuje A. K. (1), wrócił do tramwaju, podszedł do P. W. i ponownie uderzył go kilka razy w głowę. Dołączył do niego oswobodzony A. K. (2). Od napastników odciągała P. W. pasażerka A. K. (3) oraz druga inna pasażerka. Po czym obaj mężczyźni wyszli z tramwaju i pieszo pośpiesznie poszli ulicą (...) w stronę (...). Za nimi podążył W. R., który zawiadomił policję telefonicznie, że idzie za sprawcami pobicia. Wcześniej widząca zdarzenie w wagonie W. K. (1) udała się do motorniczego i przekazała mu, że w wagonie trwa bójka. W tym samym czasie przy wejściu do tramwaju nieustalona osoba psiknęła gazem pieprzowym w twarz P. Ś.. P. Ś. załzawił się i usiadł na chodniku, a potem na ławce przystanku. P. W. po uderzeniu stracił na moment orientację i ocknął się, gdy znajdował się na zewnątrz, na przystanku. Na przystanku P. W. zauważył kłęczącego tam P. Ś.. Zauważył też leżący na ławce przystanku swój plecak.

Powiadomieni o pobiciu na przystanku tramwajowym w pobliżu ulic (...) funkcjonariusze

Zeznania A. S.
Zeznania W. K. (1)

39-40
46

policji K. S. oraz A. S. otrzymali od dyspozytora informację, że dwóch sprawców pobicia oddala się ulicą (...) w stronę (...). Policjanci otrzymali rysopisy obu sprawców oraz zostali powiadomieni, że są pod obserwacją zgłaszającego W. R., który podąża za nimi. Na miejsce udała się również druga załoga funkcjonariuszy policji w składzie M. L. i D. M.. Na wysokości ul. (...) policjanci zauważyli dwóch mężczyzn odpowiadających przekazanemu im rysopisowi. Dokonali zatrzymania oraz legitymowania obu mężczyzn. Ustalono, że zatrzymanymi są A. K. (1) i S. D.. Policjanci wyczuli od obu mężczyzn alkohol. Do policjantów podszedł W. R. i wyjaśnił, że nie widział samego pobicia, ale szedł za tymi mężczyznami jako wskazanymi sprawcami przestępstwa. Z zatrzymanymi mężczyznami policjanci udali się na przystanek (...). Na miejscu policjanci zastali m.in. A. M., W. K. (1) i P. W.. Wskazane osoby oświadczyły, że były świadkami pobicia w tramwaju. P. W. była udzielona pomoc medyczna przez ratowników z karetki pogotowia. Następnie P. W. został zabrany przez karetkę pogotowia do (...). Będący na miejscu świadkowie pobicia w tramwaju powiadomili

Zeznania A. M.

51

Protokół oględzin rzeczy

81-83

<p>policjantów, że na przystanku jest jeszcze trzeci sprawca pobicia, wskazując na spryskanego gazem P. Ś.. Policjanci dokonali zatrzymania również P. Ś.. Ponadto policjanci okazali wszystkich zatrzymanych mężczyzn pozostałym na przystanku świadkom pobicia. W. K. (1) oraz A. M. rozpoznały okazanych mężczyzn jako sprawców pobicia P. W.. Policjanci z zatrzymanymi mężczyznami udali się na Komisariat (...)</p>			
<p>W wyniku pobicia P. W. doznał powierzchownych urazów głowy, tj. licznych stłuczeń głowy, warg, okolic ust, okolicy ciemniowej prawej i lewej z obrzękiem tkanek, krwiakiem tkanki podskórnej i pęknięciem skóry okolicy zausznej lewej.</p>	<p>Dokumentacja medyczna Protokół oględzin osoby Opinia sądowo - lekarska</p>	<p>30-31 34-38 56, 91</p>	
<p>Fakty uznane za nieudowodnione</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	
<p>OCena DOWOdów</p>			

1.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.2.	Zeznania P. W.	<p>Sąd uważa za najważniejszy dowód odnośnie ustaleń stanu faktycznego zeznania pokrzywdzonego P. W.. Świadek ten szczegółowo opisał przebieg całego zdarzenia, nawet te okoliczności z udziałem oskarżonych, które miały miejsce przed samym pobiciem, tj. picie alkoholu w tramwaju, zaczepianie, wyśmiewanie się z innych pasażerów. Następnie zeznał jak zwrócił uwagę oskarżonym, a w reakcji na to został zaatakowany fizycznie. Przyznał jednak, że w pewnym momencie pod koniec pobicia stracił orientację (przytomność) i nie pamiętał jak się później znalazł na zewnątrz wagonu na przystanku. P. W. nie znał przed zdarzeniem oskarżonych, był osobą dla nich zupełnie obcą. Nie miał żadnych uprzednich powodów oskarżać S. D., P. Ś. oraz A. K. (1) o popełnienie przestępstwa na jego szkodę. Pokrzywdzony podtrzymał swoje wcześniejsze zeznania przesłuchany na rozprawie, chociaż jego relacja nie była już</p>	

wówczas tak pełna jak podczas dochodzenia. Co naturalne, nie pamiętał po raz drugi przesłuchany już wszystkich szczegółów zdarzenia, a przede wszystkim wszystkich momentów podczas jego pobicia. W tym nie był pewny, czy oskarżony P. Ś. pierwszy go zaatakował. Sąd uważa relację ze zdarzenia przekazaną na świeżo, bezpośrednio po zdarzeniu za bardziej wartościową. Świadek wówczas pamiętał dobrze sytuację w której brał udział. Zeznając około 10 miesięcy po zdarzeniu na rozprawie mógł nie pamiętać wszystkich okoliczności tak dokładnie jak wcześniej. Co się tyczy udziału P. Ś. w pobiciu, Sąd zwrócił uwagę, że pokrzywdzony podał zeznając podczas dochodzenia, że po zwróceniu uwagi na niewłaściwe zachowanie **wszyscy trzej mężczyźni** pijący wcześniej wódkę w wagonie zaczęli go bić, uderzając pięściami. Z powyższego wynika, że P. Ś. od początku brał udział w pobiciu pokrzywdzonego. Natomiast jak wynika z dalszej części zeznania P. W., w końcowej fazie zdarzenia, gdy próbował on zatrzymać A. K. (1), w sukurs mu przybiegł jedynie S. D. i ponownie zaczął bić P. W.. W tej fazie pobicia nie uczestniczył już P. Ś.,

dlatego że wcześniej przy wyjściu z tramwaju został spryskany gazem pieprzowym po twarzy, co go niejako obezwładniło. Zeznanie pokrzywdzonego przede wszystkim w zakresie pobicia go w wagonie potwierdzili w swoich relacją naoczni świadkowie: W. K. (1) oraz A. M.. Ich relacje uzupełniły nadto zeznanie P. W. w tym fragmencie, kiedy on stracił orientację. Również W. K. (2) wskazała, że wszyscy trzej mężczyźni zaczęli bić pięściami pokrzywdzonego, czyli również P. Ś.. Zeznanie pokrzywdzonego zyskuje na wiarygodności, gdy się zważy na wnioski zawarte w opinii sądowno lekarskiej. Biegła lekarz stwierdziła w treści opinii, że mechanizm odniesionych obrażeń jest zgodny z opisem zdarzenia podanym przez P. W.. W tym wskazała, że większość obrażeń zadano narzędziem tępym twardym, co może sugerować pięści. Nadto wśród obrażeń głowy P. W. biegła dostrzegła te o liniowym, charakterystycznym kształcie, które mogły co zeznał pokrzywdzony powstać w wyniku przyciskania go do barierki wagonu. Zeznanie pokrzywdzonego potwierdził również oskarżony S. D., który przyznał się do popełnienia zarzucanego

		<p>mu przestępstwa oraz potwierdził uprzednie spożywanie alkoholu (k. 107). Fakt spożywania alkoholu przez oskarżonych potwierdzają również protokoły badania trzeźwości analizatorem wydechu. W końcu sam P. Ś. na rozprawie potwierdził, że pił alkohol w tramwaju oraz zaczepiał innych pasażerów. Dodatkowo relację pokrzywdzonego potwierdza zgromadzona w sprawie dokumentacja leczenia pokrzywdzonego, protokół oględzin osoby oraz opinia sądowo – lekarska, w której potwierdzono, że stwierdzone obrażenia mogły powstać w sposób opisany przez P. W.. Mając powyższe na uwadze Sąd uznał zeznania pokrzywdzonego za w pełni wiarygodne i rzetelne.</p>	
1.2	Zeznania W. K. (1)	<p>Uzupełnieniem i potwierdzeniem relacji pokrzywdzonego są zeznania W. K. (1) oraz jej córki A. M.. Obie weszły do tramwaju na przystanku (...) do drugiego wagonu. Po wejściu do wagonu obie zwróciły uwagę na niewłaściwe zachowanie trzech mężczyzn, którymi okazali się późniejsi oskarżeni w tej sprawie. W. K. (1) potwierdziła za P. W., że owi mężczyźni przed pobiciem zaczepiali inną młodą pasażerkę. Zeznała, że</p>	

pokrzywdzony zwrócił im uwagę na nieodpowiednie zachowanie. Jak wskazano wyżej, świadek potwierdziła, że w reakcji na zwrócenie uwagi wszyscy trzej mężczyźni zaczęli bić P. W. pięściami po całym ciele, w tym P. Ś.. W. K. (1) widząc bicie pokrzywdzonego postanowiła zawiadomić o tym motorniczego tramwaju. Podeszła do przodu pojazdu. Zaraz potem wróciła do wagonu, w którym pozostała jej córka. W. K. (2) widziała jeszcze końcową fazę pobicia w tramwaju, gdy P. W. starał się zatrzymać A. K. (1) i aby uwolnić znajomego przyszedł mu z pomocą S. D.. W tym miejscu depozycje W. K. (1) uzupełniają relację P. W., który stracił na moment orientację. Świadek widziała także klęczącego na przystanku P. Ś.. Zeznania świadka w dalszej części dotyczyły przyjazdu karetki pogotowia do P. W. oraz zatrzymania sprawców pobicia. W tym zakresie jej relacja koresponduje z zeznaniami A. S. oraz protokołu oględzin rzecz (zapisu z kamery monitoringu miejskiego). Co istotne, świadek rozpoznała okazanych jej przez policję na przystanku mężczyzn jako sprawców pobicia P. W.. Wbrew twierdzeniom W. K. (1) nie zostało jedynie potwierdzone, że sprawców przestępstwa

		<p>łączyło pokrewieństwo. Należy stwierdzić, że świadek przed zdarzeniem, które opisała nie znała oskarżonych, nie pozostawała z nimi w konflikcie. Nie miała powodu, aby obarczać ich odpowiedzialnością za popełnienie przestępstwa. Na rozprawie W. K. (1) podtrzymała swoje zeznania. Zdaniem Sądu z uwagi na zgodność relacji W. K. (1) z innymi dowodami zgromadzonymi w sprawie Sąd uznał zeznanie świadka za w pełni wiarygodne.</p>	
1.2	Zeznania A. M.	<p>Podobne znaczenie w sprawie mają zeznania kolejnego naocznego świadka zdarzenie A. M.. Świadek opisała trzech mężczyzn, na których zachowanie zwróciło uwagę po wejściu do tramwaju linii (...). Wskazała, że naśmiewali się oni z młodej dziewczyny ze słuchawkami na uszach. Zeznała, że po krótkiej rozmowie mężczyzny w fioletowej czapce (S. D.) ze starszym mężczyzną (pokrzywdzonym), ten drugi został napadnięty i pobity przez nie tylko S. D., ale również przez jego dwóch znajomych – A. K. (1) i P. Ś.. A. M. opisała przebieg bójki. Świadek na moment wyszła z tramwaju, ale widząc, że P. W. jest dalej bity pomogła innej pasażerce (ze</p>	

sluchawkami na uszach) odciągnąć pokrzywdzonego od napastników. W tym miejscu depozycje A. M. uzupełniają relację P. W., który stracił na moment orientację. Świadek widziała później także klęczącego na przystanku P. Ś., czuła rozpylony w powietrzu gaz. Zeznania świadka w dalszej części dotyczyły przyjazdu karetki pogotowia do P. W. oraz zatrzymania sprawców pobicia. W tym zakresie jej relacja koresponduje w dużej części z zeznaniami A. S. oraz z protokołem oględzin rzeczy (zapisu z kamery monitoringu miejskiego). Co istotne, świadek rozpoznała okazanych jej przez policję na przystanku mężczyzn jako sprawców pobicia P. W.. Należy stwierdzić, że świadek przed zdarzeniem, które opisała nie znała oskarżonych, nie pozostawała z nimi w konflikcie. Nie miała powodu, aby obarczać ich odpowiedzialnością za popełnienie przestępstwa. Na rozprawie A. M. podtrzymała swoje zeznania. Zdaniem Sądu z uwagi na zgodność relacji świadka w innych dowodami zgromadzonych w sprawie Sąd uznał zeznanie A. M. za w pełni rzetelne i wiarygodne.

1.2	Zeznania A. S.	<p>Dowód z zeznań A. S. opisuje przede wszystkim jak doszło do ujęcia S. D. i A. K. (1) w bezpośrednio po dokonanym przestępstwie. Świadek wskazał, że otrzymał od dyspozytora informacje, że sprawcy pobicia pasażera w tramwaju oddalają się ulicą (...) w stronę (...), jednak są śledzeni przez świadka zdarzenia. A. S. otrzymał rysopis tych osób. Rzeczywiście wraz z partnerem z załogi patrolu zauważyli wkrótce opisanych mężczyzn. Zatrzymali ich. Okazali się nimi S. D. oraz A. K. (1). Wprawdzie wskazany jako świadek zdarzenia W. R., który zaraz pojawił obok zatrzymanych okazało się, że nie widział samego pobicia, jednak potwierdził, że zatrzymani mężczyźni zostali mu wskazani jako sprawcy i oddalali się z miejsca zdarzenia. Zresztą później A. S. po przyjeździe na miejsce zdarzenia okazał zatrzymanych oraz P. Ś. naocznym świadkom przestępstwa, w tym A. M. oraz W. K. (1), które rozpoznały okazanych jako sprawców. Wskazane świadkowie oraz zapis z monitoringu miejskiego potwierdzają zeznania A. S.. Sąd nie ma zastrzeżeń co do rzetelności relacji świadka A. S..</p>	
-----	----------------	---	--

1.2	Wyjaśnienia S. D.	<p>Oskarżony podczas dochodzenia przyznał się dwukrotnie do popełnienia zarzucanego mu czynu, przy czym podkreślił, że znajdował się wówczas pod wpływem alkoholu. Odmówił składania dalszych wyjaśnień. Sam fakt nietrzeźwości oskarżonego D. potwierdził w swoim zeznaniu pokrzywdzony oraz wynika również z protokołu badania stanu trzeźwości analizatorem wydechu (k. 14). Trzeba podkreślić, że fakt uczestnictwa S. D. w pobiciu P. W. potwierdziły A. M. oraz jej matka W. K. (1), którym m.in. S. D. został okazany bezpośrednio po ujęciu go podczas ucieczki z miejsca zdarzenia. Przy tym dowodzie należy podkreślić, że S. D. przyznając się do popełnienia przestępstwa pobicia P. W., jednocześnie potwierdził, iż działał wspólnie i w porozumieniu z pozostałymi oskarżonymi w tym P. Ś. W świetle innych dowód zgromadzonych w sprawie należy potraktować wyjaśnienia S. D. za wiarygodne.</p>	
1.2	Wyjaśnienia P. Ś. (częściowo)	<p>Wprawdzie oskarżony P. Ś. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu przestępstwa, jednak potwierdził, że podczas zdarzenia znajdował się</p>	

		<p>pod wpływem alkoholu. Na rozprawie dodał, iż pamiętał, że robił sobie głupie żarty. Ogólnie stwierdził, że wywiązała się potem awantura. Jednak nie sprecyzował co przez to rozumie. Stwierdził jednak, że nie pamięta, aby kogoś uderzył czy bił. Pamiętał, że został spryskany gazem. Sąd uznaje wyjaśnienia oskarżonego częściowo za wiarygodne w tym zakresie w którym jego relacja została potwierdzona innymi dowodami zgromadzonymi w sprawie. Wywołane alkoholem zaczepki oskarżonego potwierdził w swoim zeznaniu P. W.. Zarówno W. K. (1) jak i jej córka A. M. wskazały, że jak weszły do wagonu tramwaju oskarżony i jego koledzy wyśmiewali się z innej pasażerki. Wszyscy świadkowie potwierdzili, że P. Ś. po wyjściu z wagonu siedział na przystanku i miał załzawione oczy, źle się czuł. Wizerunek oskarżonego na przystanku został zarejestrowany przez kamery monitoringu miejskiego. A. K. (3), gdy wychodziła z tramwaju wyczuła w powietrzu zapach gazu.</p>	
1.2	Protokoły zatrzymania osób	Dokumenty potwierdzają, wskazane w zeznaniu A. S. zatrzymanie A. K. (1) i S. D. przy ul. (...) po ucieczce	

		z miejsca zdarzenia oraz zatrzymanie P. Ś. na przystanku tramwajowym (...).	
1.2	Protokoły badania stanu trzeźwości analizatorem wydechu	Dokumenty te potwierdzają, wynikający również z zeznania P. W. oraz z wyjaśnienia S. D. oraz P. Ś. stan nietrzeźwości wskazanych oskarżonych podczas popełnionego przestępstwa. Sąd nie ma zastrzeżeń co do prawidłowości przeprowadzonych badań trzeźwości. Do akt załączono aktualne świadectwa wzorowania urzędów.	
1.2	Dokumentacja medyczna pokrzywdzonego	Dokumentacja medyczna potwierdza odniesione przez P. W. obrażenia ciała podczas pobicia mającego miejsce w dniu 13 maja 2019 r. Bezpośrednio po zdarzeniu została udzielona pokrzywdzonemu pomoc medyczna przez ratowników Pogotowia Ratunkowego, a następnie został on przewieziony celem udzielenia dalszej pomocy do Szpitala (...) w W.. Przedmiotowa dokumentacja medyczna, obok protokołu oględzin osoby i zeznania samego P. W. stanowiła podstawę do wydania opinii sądowo – lekarskiej.	
1.2	Protokół oględzin osoby (wraz z dokumentacją fotograficzną)	W dniu zdarzenia, po udzieleniu pomocy medycznej prowadzący	

		<p>dochodzenie przeprowadzili oględziny ciała P. W.. W protokole oględzin opisano widoczne na ciele pokrzywdzonego obrażenia ciała oraz je sfotografowano. Zdaniem Sądu przedmiotowe czynności dochodzeniowe przeprowadzone fachowo i dokładnie. Jak wskazano wyżej, protokół oględzin ciała oraz dokumentacja medyczna i zeznanie P. W., stanowiły podstawę do wydania następnie przez biegłego opinii sądowo – lekarskiej na temat obrażeń ciała P. W..</p>	
1.2	Protokół oględzin rzeczy (płyty DVD)	<p>Tramwaj w którym doszło do pobicia P. W. nie był wyposażony w system monitoringu, więc nie udało się uzyskać zapisu zdarzenia mającego miejsce wewnątrz wagonu. Jednak w toku czynności dochodzeniowych zabezpieczono nagranie z kamery miejskiej obejmującej swym zasięgiem skrzyżowanie ulicy (...) w W. w dniu 13 maja 2019 r. w godzinach 16:54 do 18:11. Na przedmiotowym nagraniu jest widoczny tramwaj linii nr (...) stojący na przystanku (...). Przy ostatnich drzwiach wyjściowych do drugiego wagonu jest widoczny klęczący mężczyzna ubrany w ciemną kurtkę oraz jaskrawo – pomarańczową bluzę z kapturem, ciemne buty. Sąd mając</p>	

na uwadze zeznania świadków, ale także sfotografowany wizerunek (k. 19) oraz wizerunek oskarżonego na rozprawie zidentyfikował tę klęczącą osobę jako P. Ś.. Na nagraniu widoczna jest również kobieta, która telefonem komórkowym nagrywa odchodzących dwóch mężczyzn: jednego ubranego w beżową kurtkę, bluzę koloru ciemnego, spodnie koloru szarego i półbuty oraz drugiego wyższego, o krępej budowie ciała, ubranego w czapkę zimową koloru fioletowego, bluzę czarną z logotypem zespołu (...) na plecach, spodnie dżinsowe granatowe, buty za kostkę koloru ciemnego. Owi mężczyźni na nagraniu przechodzą przez przejście dla pieszych i idą w kierunku Dzielnicy (...). Mając na uwadze zeznania świadków, Sąd zidentyfikował wskazane osoby jako A. K. (4) oraz S. D.. W dalszej części nagrania zapisano przyjazd na przystanek najpierw załogi Pogotowia Ratunkowego, a następnie nieumundurowanych funkcjonariuszy Policji. Wskazany dowód należy uznać za wartościowy dla ustaleń stanu faktycznego. Zapis nagrania kamery uzupełnia oraz potwierdza zeznania świadków P. W., A. M., W. K. (1) oraz A. S..

1.2	Opinia sądowo – lekarska	<p>Biegła lekarz E. S. na podstawie akt sprawy, badania pokrzywdzonego oraz dokumentacji medycznej wydała w niniejszej sprawie opinię sądowo – lekarską odnośnie obrażeń odniesionych przez P. W. w wyniku zdarzenia z dnia 13 maja 2019 r. We wnioskach opinii biegła wskazała, że według dokumentacji medycznej pokrzywdzony doznał urazu głowy i twarzy pod postacią licznych stłuczeń głowy, warg, okolicy ust, okolicy ciemniowej prawej i lewej z obrzękiem tkanek, krwiakiem tkanki podskórnej i pęknięciem skóry okolicy zausznej prawej. Zdaniem biegłej lekarz te opisanie obrażenia ciała u pokrzywdzonego mogły powstać od narzędzia tępego, twardego, w opisanym czasie i w podanych okolicznościach. Należy więc uznać, że obrażenia ciała mogły powstać w wyniku uderzeń pięściami, czy uderzeń o twarde podłoże tak jak podał to P. W., czy świadek A. M. czy W. K. (1). Dodatkowo biegła nadmieniła, że część obrażeń ma charakterystyczny kształt, tj. linijne, skośne stłuczenia i bolesny obrzęk prawej okolicy ciemniowej o wymiarach 10*3 cm, na prawej stronie głowy na wysokości skroni długości około 10-12</p>	
-----	--------------------------	--	--

cm, linijne zaczerwienie, co sugeruje narzędzie kształtu podłużnego. Biegła lekarz podniosła, że tym narzędziem mogło być rurka (barierka) do trzymania w tramwaju. Pokrzywdzony zeznał, że podczas pobicia był przyciskany do poręczy. Zdaniem biegłej lekarz stwierdzone u P. W. obrażenia skutkują naruszeniem czynności narządów ciała i rozstrojem zdrowia trwającym poniżej siedmiu dni w rozumieniu art. 157 § 2 k.k. Nadto biegła dodała, że zachowanie sprawców w tym przypadku narażało pokrzywdzonego na obrażenia typu średniego w rozumieniu art. 157 § 1 k.k. i na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, gdyż według opiniującej urazy zadawane narzędziem twardym, tępym w okolicy twarzoczaszki i głowy mogą doprowadzić do złamań, narazić na powikłania pourazowe, mogą okazać się wysoce niebezpieczne ze względu na zlokalizowany w czaszce ośrodkowy układ nerwowy odpowiedzialny za podstawowe funkcje życiowe człowieka, w tym np. za funkcję krążeniowo – oddechową. W wyniku takich uderzeń może dojść do uszkodzenia ważnych narządów głowy

czy poważnych złamań w obrębie czaszki, połączonych ze stłuczeniem mózgu czy z ciężkim wstrząśnieniem mózgu. Przy czym na koniec wniosków opinii biegła lekarz wskazała, że po analizie dokumentacji medycznej i opisie odniesionych obrażeń ciała (na podstawie wyniku badania lekarskiego i wyników badań obrazowych) nie stwierdzono urazów innych niż stopnia lekkiego. Zdaniem więc biegłej, nie doszło do narażenia poszkodowanego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w myśl art. 160 § 1 k.k., czy nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub w art. 157 § 1 k.k. Zdaniem Sądu przedmiotowa opinia sądowo – lekarska jest jasna i pełna, została sporządzona z pełną fachowością, na podstawie całości szczegółowej analizy dostępnych w aktach materiałów. Stanowi najważniejszy dowód dla ustaleń stanu faktycznego w zakresie rozmiaru odniesionych przez P. W. obrażeń ciała w wyniku zdarzenia z dnia 13 maja 2019 r. Potwierdza także wersję zdarzeń przedstawioną przez pokrzywdzonego oraz świadków A. M. i W. K. (1) w zakresie sposobu

		zadawania mu obrażeń (uderzenia pięściami oraz przyciskanie do barierki wagonu).	
1.2. <i>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.2	Wyjaśnienia P. Ś. (częściowo)	W swych wyjaśnieniach oskarżony zaprzeczył jakoby brał udział w pobiciu P. W.. Stwierdził na rozprawie, że nie pamiętał, aby kogokolwiek bił. Sąd nie dał wiary tej części wyjaśnień P. Ś.. Jak wskazano wyżej, pozostają one bowiem w sprzeczności z przede wszystkim zeznaniami pokrzywdzonego, który podał, że pobiło wszystkich trzech mężczyzn, których wcześniej zauważył, gdy głośno zachowując się piło alkohol w wagonie tramwaju. O trzech opisanych z wyglądu napastnikach wspominają także w swych relacjach A. M. i jej matka W. K. (1). Jedynie należy przyznać, że oskarżony Ś. nie uczestniczył w końcowej fazie pobicia P. W., gdy ten próbował zatrzymać A. K. (1), albowiem przy wyjściu z tramwaju został	

		spryskany gazem, co go obezwładniło i pozostał na przystanku.	
PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	1.3. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I	P. Ś.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
P. Ś. został oskarżony o popełnienia czynu z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57 § 1 k.k. We wskazanym przepisie spenalizowano zachowanie udziału w bójce lub pobiciu, w którym naraża się człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. (powstanie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu) lub w art. 157 § 1 k.k. (naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia trwający dłużej niż siedem dni). Przy czym „bójka” oznacza starcie co najmniej trzech osób, z których każdy występuje w podwójnej roli: napastnika i napadniętego – ze świadomością, że zajście naraża człowieka na bezpośrednie			

niebezpieczeństwo utraty życia, uszkodzenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia. W odróżnieniu do bójki „pobicie” jest czynną napaścią dwu lub więcej osób, przy czym w tym przypadku wyraźny jest podział ról uczestników na atakujących i pokrzywdzonych. Strona przedmiotowa przestępstwa polega na umyślności (także z zamiarem ewentualnym), do której należy świadomość narażenia człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, uszkodzenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia (por. R. Góral „Kodeks Karny. Praktyczny Komentarz”, Warszawa 1998 r., s. 224).

Odnosząc powyższe rozważania dotyczące art. 158 § 1 k.k. do przedmiotowej sprawy, to w przekonaniu Sądu nie może być mowy o dokonaniu przestępstwa polegającego na udziale w bójce. W świetle materiału zgromadzonego w sprawie, brak jest w ocenie Sądu dowodów na to, że P. W. sam występował jako napastnik. Nie ma też podstaw do twierdzenia, aby to pokrzywdzony swym zachowaniem w jakikolwiek sposób sprowokował oskarżonych. Na pewno taką okolicznością nie jest zwrócenie uwagi

oskarżonym, aby nie zaczepiali, nie naśmiewali się z innych podróżnych. To właśnie P. Ś. i S. D. (a także wyłączony do odrębnego postępowania A. K. (1)) działając wspólnie i w porozumieniu bez powodu i zniechęca zaatakowali pokrzywdzonego, uderzając go pięściami po całym ciele, głównie w głowę. Przy tym S. D. przypierał P. W. do barierki tramwaju. W trakcie zdarzenia zarówno napastnicy jak i pokrzywdzony przewrócili się na podłogę wagonu. Potem, gdy P. W. usiłował zatrzymać A. K. (1), przytrzymując go, w sukurs przyszedł mu S. D.. Wspólnie z oswobodzonym A. K. (1) ponownie zaatakowali pięściami pokrzywdzonego. W wyniku działań napastników P. W. doznał szeregu obrażeń głowy, które biegła lekarz uznała, że skutkowały powstaniem obrażeń ciała poniżej 7 dni w rozumieniu art. 157 § 2 k.k. Jednocześnie, jak wyżej wskazano biegła lekarz oceniała, że zachowanie sprawców narażało pokrzywdzonego P. W. na obrażenia typu średniego w rozumieniu art. 157 § 1 k.k. i na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, gdyż według opiniującej urazy zadawane

narzędziem twardym, tępym w okolicy twarzoczaszki i głowy mogą doprowadzić do złamań, narazić na powikłania pourazowe, co może okazać się wysoce niebezpieczne ze względu na zlokalizowany w czaszce ośrodkowy układ nerwowy odpowiedzialny za podstawowe funkcje życiowe człowieka, w tym np. za funkcję krążeniowo – oddechową. W wyniku takich uderzeń może dojść do uszkodzenia ważnych narządów głowy czy poważnych złamań w obrębie czaszki, połączonych ze stłuczeniem mózgu czy z ciężkim wstrząśnieniem mózgu

Nadto czyn zarzucony P. Ś. i S. D. został zakwalifikowany przez oskarżyciela (w zbiegu, a zdaniem Sądu w związku dlatego w wyroku dokonano korekty kwalifikacji prawnej) z art. 57a § 1 k.k., uznający ich czyn za występki o charakterze chuligańskim. Definicję czynu o charakterze chuligańskim zawiera art. 115 § 21 k.k. Sprawca, aby uznać jego działanie za występki o charakterze chuligańskim musi dopuścić się czynu polegającego na umyślnym zamachu na zdrowie, wolność, cześć lub nietykalność cielesną, na bezpieczeństwo powszechne, na działalność instytucji

państwowych lub samorządu terytorialnego, na porządek publiczny albo na umyślnym niszczeniu, uszkodzeniu lub czynieniu niezdatną do użytku cudzej rzeczy; nadto sprawca musi działać publicznie; musi działać bez powodu lub z oczywiście błahego powodu; musi także poprzez swoje zachowanie okazywać rażące lekceważenie porządku prawnego. Przy czym art. 57 a § 1 k.k. zaostrza odpowiedzialność karną co objawia się na **obligatoryjnym podwyższeniu dolnej granicy** ustawowego zagrożenia o połowę.

Przyrównując powyższe do rozpoznawanej sprawy należy stwierdzić, że oskarżeni dopuścili się umyślnego zamachu na zdrowie P. W.. Przy tym działali publicznie w kursującym około godziny 17.00 tramwaju pośród innych pasażerów. Ich działanie w stosunku pokrzywdzonego było spowodowane tym, iż ten „ośmielił się” im zwrócić uwagę na ich niewłaściwe zachowanie w stosunku do innych podróżujących. Przy tym bynajmniej ich nie obrażał czy prowokował do bicia. Wskazał jedynie, że nie powinni się tak zachowywać wobec innych pasażerów tramwaju. Takie zachowanie oskarżonych stanowi dla

Sądu rażące lekceważenie obowiązującego porządku prawnego. Już przed samym pobiciem S. D. oraz P. Ś. (a także A. K. (1)) nie bacząc na obowiązujące zakazy w zakresie zakazów spożywania alkoholu w środkach komunikacji publicznej, a także nie zważając na innych pasażerów pili wódkę. Przy tym zachowali się nader swobodnie – głośno rozmawiali, śmieli się. Nie poprzestali jednak tak opisanej „rozrywce”, postanowili nadto zacząć zaczepiać czy wyśmiewać się z innych pasażerów. Zaczepki polegały na łapaniu za plecak czy za kopaniu innego podróżnego w stopę. W końcu, gdy jedna osoba, tj. P. W. zwróciła im uwagę, na tak naganne i lekceważące dla innych zachowanie, swą energię i agresję skupili właśnie na nim. Przy czym nie ograniczyli się bynajmniej jedynie do werbalnej agresji, od razu postanowili osobie sprzeciwiającej się ich chuligańskiemu zachowaniu dać nauczkę i zniemacka zaatakowali ją pięściami, zadając szereg ciosów głównie w głowę.

Rekapitulując, na podstawie zgromadzonego w tej sprawie materiału dowodowego Sąd uznał oskarżonych S. D. oraz P. Ś. za winnych tego, że w dniu 13 maja 2019 roku w W. przy ulicy

(...) w tramwaju linii (...) działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1) publicznie z blahego powodu, okazując rażące lekceważenie porządku prawnego dokonali pobicia P. W., w ten sposób, że uderzali pokrzywdzonego pięściami po całym ciele i głowie, powodując u niego obrażenia w postaci urazu głowy i twarzy pod postacią licznych stłuczeń głowy, warg, okolicy ust, okolicy ciemniowej prawej i lewej z obrzękiem tkanek, krwiakiem tkanki podskórnej i pęknięciem skóry okolicy zausznej lewej, czym jednocześnie naraził pokrzywdzonego na nastąpienie skutku określonego w art. 157 § 1 k.k., tj. czyn z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.

#	1.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	1.4. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			

#	1.5. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
ć			
#	1.6. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
P. Ś.	I.		Przy wymiarze kary Sąd wziął pod uwagę, iż oskarżony P. Ś. ma obecnie 33 lata, jest kawalerem, ma na utrzymaniu małoletnią córkę. Ma wykształcenie gimnazjalne, z zawodu jest hydraulikiem. Pracuje dorywczo, zarabia około 3000 zł. Jego majątkiem jest mieszkanie o wartości około 300000 zł. Nie ma problemów ze zdrowiem.

Uprzednio P. Ś. nie był karany.

Sąd jako okoliczności obciążające przy wymiarze kary potraktował m.in. wysoką społeczną szkodliwość popełnionego przez oskarżonych przestępstwa. Jak wskazano przedmiotowe pobicie naraziło P. W. na bezpośrednie nastąpienie skutku określonego w art. 157 § 1 k.k. Niewątpliwie oskarżeni działali umyślnie. Również jako okoliczność obciążającą należy potraktować zdaniem Sądu działanie oskarżonych z niskich pobudek oraz pod wpływem alkoholu. Sąd zwrócił również uwagę na brutalny charakter czynu, jego intensywność. Po zwróceniu uwagi przez pokrzywdzonego, znieuważony został zaatakowany przez trzech napastników, którzy używali wobec niego pięści, uderzając go głównie w głowę. Przetrzymywali przy tym P. W., w tym do barierki wagonu. Nie ograniczyli się do kilku uderzeń, ale bili pokrzywdzonego przez co najmniej kilka minut. W. K. (1) wyszła z wagonu, aby powiadomić motorniczego o napaści, a gdy wróciła pobicie trwało nadal. Zdaniem Sądu trzeba także zwrócić uwagę na fakt, iż pobicie zostało dokonane w dzień, wewnątrz kursującego

tramwaju, a więc w miejscu publicznym, w którym pasażerowie mają prawo w spokoju i bez obawy odbywać podróż, a nie zostać narażonymi nie tylko na zaczepki czy naśmiewanie się ze strony nietrzeźwych współpasażerów, ale nawet na agresję fizyczną, tylko dlatego że zwróci się innym podróżnym uwagę na ich niewłaściwe zachowanie podczas jazdy. Jak wskazano wyżej działanie oskarżonych wypełniało znamiona czynu o charakterze chuligańskim.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd potraktował uprzednia niekaralność oraz żal jaki P. Ś. wyraził podczas rozprawy za swe zachowanie. Sąd zwrócił uwagę także, iż P. Ś. nie uczestniczył w końcowej fazie pobicia P. W., gdy ten próbował zatrzymać A. K. (1). Do pomocy przybiegł mu jedynie S. D.. Z tym, że Sąd tłumaczy nieobecność P. Ś. w tej fazie pobicia jego niedyspozycją związaną ze spryskaniem jego twarzy gazem.

Zarzucone P. Ś. przestępstwo jest zagrożone sankcją do 3 lat pozbawienia wolności. Przy czym zgodnie z treścią art. 57a § 1 k.k., skazując za występki o charakterze chuligańskim, sąd wymierza karę przewidzianą za przypisane sprawcy

przestępstwo w wysokości nie niższej od dolnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. Dolną granicą zagrożenia w przypadku przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. jest kara jednego miesiąca pozbawienia wolności, a więc kara ta zwiększona o połowę będzie miała wymiar dwóch miesięcy pozbawienia wolności. Sąd zdecydował się wymierzyć P. Ś. ostatecznie karę w wymiarze właśnie 2 miesięcy pozbawienia wolności, czyli w najniższym możliwym wymiarze. Przy takim rozstrzygnięciu Sąd głównie zważył na uprzednią niekaralność oskarżonego oraz wyrażony żal. Karę w tym wymiarze Sąd uważa za adekwatną zarówno do stopnia winy jak i stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu, jak również realizującą swoje cele w zakresie zapobiegawczego i wychowawczego oddziaływania na osobę oskarżonego, ponadto za sprawiedliwą w odczuciu społecznym. Podkreślić należy, iż przyrównując powyższą karę do wymiaru kary orzeczoną wobec drugiego współsprawcy – S. D., który został skazany na karę 3 miesięcy wskazać należy, iż ten oskarżony wprawdzie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu przestępstwa, jednak nie wyraził za swój

			<p>występek żalu. Nadto S. D. brał udział w pobiciu P. W. także w końcowej fazie zdarzenia, po próbie zatrzymania przez pokrzywdzonego A. K. (1). Co za tym idzie istnieje wysokie prawdopodobieństwo, że S. D. zadał P. W. większe obrażenia niż P. Ś..</p> <p>Sąd orzekł przy tym wobec P. Ś. karę o charakterze bezwzględny. W tym miejscu należy wspomnieć o treści art. 69 § 4 k.k., który wskazuje, iż wobec sprawcy występkę o charakterze chuligańskim (..) sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary jedynie w szczególnie uzasadnionych wypadkach. W przypadku P. Ś. sąd nie dostrzega owego szczególnie uzasadnionego wypadku. Okoliczności łagodzące wobec tego oskarżonego sąd już wziął pod uwagę przy wymiarze kary.</p>
<p>1Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU</p>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
1.2	II		Na poczet orzeczonej kary, stosownie do dyspozycji art. 63 § 1 i 5 k.k. Sąd zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w postaci zatrzymania oskarżonego

			P. Ś. od dnia 13 maja 2019 r. godz. 18:00 do dnia 15 maja 2019 r. godz.13.25.
1.2	III		Zgodnie z treścią art. 57 a § 2 k.k., w wypadku skazania za występki o charakterze chuligańskim sąd orzeka nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego, chyba że orzeka obowiązek naprawienia szkody, obowiązek zadośćuczynienia za doznaną krzywdę lub nawiązkę na podstawie art. 46. W niniejszej sprawie Sąd wobec właśnie skazania obu oskarżonych za popełnienie występków o charakterze chuligańskim zdecydował się orzec od obu oskarżonych na rzecz pokrzywdzonego P. W. nawiązkę w kwocie po 1000 zł. Zdaniem Sądu będzie to dostateczne zadośćuczynienie za wyrządzoną mu pobiciem krzywdę.
6. inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia			

takiej instytucji przez stronę		
7. Koszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
IV	<p>Wobec skazania S. D. oraz P. Ś. za zarzucane im przestępstwo, zgodnie z art. 627 k.p.k. Sąd zasądził od obu ww. skazanych obowiązek zwrotu kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa w kwotach po 260 zł, w tym w kwocie po 60 zł tytułem opłaty w sprawach karnych. Zdaniem Sądu oskarżeni są w stanie uiścić zasądzone koszty sądowe bez uszczerbku dla swego koniecznego utrzymania.</p>	
1Podpis		